

Защо трѣбваше такъвъ жестокъ жребий да сломи последнитѣ му земни дни? Да склопи очи, самъ и разкъсанъ отъ грижи, въ далечна, чужда земя?..

Една сутринь — ба петнадесетия день — неочакванъ шумъ разтревожи цѣлия ханъ. Конски копита изтрополѣха по каменнитѣ плочи. Архиепископътъ леко побледнѣ и се надигна върху лакета си. Войскаритѣ грабнаха копия. Въ това време вратата буйно се блъсна и въ стаята се втурна алагаторъ Георги, последванъ отъ нѣколцина български стотници. Той се затече къмъ одъра.

— Най-сетне те намѣрихме, светиня ти! Ходихме въ Драчъ, ходихме въ Шкодра, Валона... Най-подиръ научихме, че си билъ въ Кавитохори. Ами где сж пресвитерътъ и коместибулярътъ? — той цѣлуна рѣка на смаяния архиепископъ и внезапно извика: — Боже Господи, щѣхъ да забравя най-важното. Въ Търново пристигнаха папски пратеници!

Василий го изгледа поразенъ. Кога сж успѣли да стигнатъ Константинъ и Сергей въ Римъ? Кога папата е пратилъ вече отговоръ?

Но ^{тукъ} ~~златопечатното~~ слово, което му прашаше царътъ, разясни съмненията му.

Калоянъ пишеше, че внезапно въ Търново пристигналъ папскиятъ легатъ ~~Борисъ~~ ^{Маври} Каземарински, за да предаде на архиепископа палеумъ и да го рѣкопологи за примасть на България. Той билъ тръгналъ още отдавна за Търново, но по пътя се забавилъ много въ Моравско. Между това, Калоянъ, презъ юлий слѣзълъ надолу въ Тракия и попрѣчилъ на бѣгащия отъ латинитѣ Алексей III да влѣзе въ България, като отблъсналъ за последенъ пътъ лѣстивитѣ му предложения за сюзъ и обща борба противъ латинитѣ. Царътъ разправяше за страховетѣ и тревожитѣ си, като се научилъ отъ странници търговци за преживѣното отъ архиепископа въ Драчъ. И го молѣше да се завърне веднага, за да изпрати колкото е възможно по-скоро папския легатъ обратно въ Римъ.

Василий отпусна писмото. Тиха усмивка успокои и разредри лицето му. Сякашъ нови цѣлебни сили разтърсиха